

9.6.2010

Dnro 1906/4/08

Ratkaisija: Apulaisoikeusasiamies Jussi Pajuoja

Esittelijä: Oikeusasiamiehensihteeri Mikko Sarja

HÄMEEN LINNAN TILAVUOKRAUSTOIMINNASSA OLI PUUTTEITA

1

KANTELU

Kantelija pyysi 30.5. ja 3.6.2008 saapuneissa kirjeissään eduskunnan oikeusasiamiestä tutkimaan hankekoordinaattorin toimintaa Museoviraston alaisessa Hämeen linnassa. Kantelija epäili hankekoordinaattorin ensinnäkin antaneen Museoviraston omistamia tiloja ja laitteita vastikkeetta tuttavien sa käyttöön. Kantelijan mukaan vuosilta 2006 ja 2007 olevista varauskirjoista ilmeni, että kaikissa tapauksissa tiloja ja/tai laitteita vuokranneelta taholta ei ollut peritty vuokraa. Näissä tapauksissa varauskirjassa oli merkintä "ei vuokraa" tai niistä puuttuivat laskutusnumerot, jotka lähtökohtaisesti löytyvät asianmukaisesti toimitettujen vuokrausten varausmerkinnöistä.

Toiseksi kantelija epäili Hämeen linnassa työskenteleviä vankeusvankeja käytetyn linnan yhteydessä toimivan Hämeen Linnan Ravintolat Oy:n hyväksi, vaikka heidän tulisi suorittaa työtehtäviä nimenomaan Museoviraston hyväksi.

Kolmanneksi kantelija epäili Museoviraston työntekijöiden huolehtineen korvausta vastaan hankekoordinaattorin työmatkoista työpaikan ja asunnon välillä.

3

RATKAISU

3.1

Oikeudellisen arvioinnin lähtökohdat

Suoritteiden määräytymistä koskeva sääntely

Museovirastosta annetun lain 5 §:n 1 momentin mukaan Museovirasto voi periä tuottamistaan suoritteista maksuja, joiden suuruutta määrättäessä noudatetaan, mitä valtion maksuperustelaisissa ja sen nojalla annetussa opetusministeriön asetuksessa säädetään. Saman pykälän 3 momentin mukaan poiketen siitä, mitä valtion maksuperustelaisissa säädetään, liiketaloudellisin perustein hinnoiteltavien kulttuurihistoriallisesti arvokkaiden rakennusten ja niissä sijaitsevien tilojen vuokria voidaan kulttuuri- poliittisista syistä alentaa siten, että tiloista peritään kulloinkin käyvän hintatason mukainen vuokra tai, kun sitä on pidettävä valtion edun mukaisena, vuokra saa olla käypää alempi tai sen perimisestä voidaan luopua.

Säännöksen perusteluissa (HE 3/2004 vp) on todettu, että säännöksen sisältö vastaa aiemmassa laissa ollutta säännöstä, joka oli uudistettu vuoden 2002 alusta. Tämän säännöksen perusteluissa (HE 121/2001 vp) on todettu puolestaan muun muassa, että kyseinen muutos mahdollistaa kulttuurihistoriallisesti arvokkaiden rakennusten luovuttamisen ulkopuoliseen käyttöön niin, että vuokrien määräämisessä ei kaikilta osin noudateta liiketaloudellista hinnoittelua.

Hallituksen esityksessä on viitattu muun muassa Turun linnan vuokraamiseen Turun kaupungille omaisuutta ja tuloa tuottavia oikeuksia annetun lain nojalla. Lisäksi Museovirasto on sopimuksin vuokrannut kunnille ja muille yhteisöille kulttuurihistoriallisesti arvokkaita rakennuksia tai niiden tiloja (esimerkiksi Hämeenlinnan vankilarakennuksen, Langinkoskella sijaitsevan Keisarillisen kalastusmajan, Porvoossa sijaitsevan Runebergin kodin, Tuusulassa sijaitsevan Ainolan, eri puolilla maata sijaitsevat tuulimyllyt, Lapissa sijaitsevat porokämpät ja muut pienemmät kohteet) liiketaloudellista hinnoittelua alemmalla vuokralla siten, että vuokraaja on yleensä vastannut kohteen käyttö- ja esittelykustannuksista. Jotta nykyinen vuokrauskäytäntö tällaisten kohteiden osalta voisi edelleen jatkua, silloiseen Museovirastosta annettuun lakiin lisättiin säännös, joka mahdollisti poikkeamisen maksuperustelaista määrättäessä kulttuurihistoriallisesti arvokkaiden rakennusten ja niissä sijaitsevien tilojen vuokria.

Valtion maksuperustelaissa säädetään valtion viranomaisten suoritteiden maksullisuuden ja suoritteista perittävien maksujen suuruuden yleisistä perusteista sekä maksujen muista perusteista. Lain 7 §:n 1 momentin mukaan viranomaisen muiden kuin 6 §:ssä tarkoitettujen suoritteiden (julkisoikeudelliset suoritteet) hinnoista päätetään liiketaloudellisin perustein.

Museoviraston suoritteiden maksullisuudesta annetun opetusministeriön asetuksen 4 §:n 1 momentin 6 kohdan nojalla muun muassa tilojen luovuttaminen ulkopuolisten käyttöön on sellainen muu valtion maksuperustelain 7 §:ssä tarkoitettu suorite, joiden hinnoista Museovirasto päättää liiketaloudellisin perustein.

Asian käsittelyä – erityisesti esteellisyyttä – koskeva sääntely

Hallintolaisissa säädetään 2 §:n 1 momentin mukaan hyvän hallinnon perusteista sekä hallintoasiassa noudatettavasta menettelystä. Hyvän hallinnon perusteita sovelletaan kaikessa viranomaistoiminnassa yleisesti. Sen sijaan laissa ei ole erikseen määritelty hallintoasian käsitettä.

Hallituksen esityksen perusteluissa käsitettä kuitenkin pyrittiin määrittelemään (ks. HE 72/2002 vp, s. 44–46). Eduskunnan hallintovaliokunta totesi kuitenkin hallituksen esityksestä antamassaan mietinnössä, että käsitteen määrittelemisen tarvetta vähentää se, että hallintolakia sovelletaan myös hallintotoimintaan. Edelleen valiokunta totesi, että hallinnon asiakkaiden näkökulmasta hallintoviranomaisten ja yksityisten julkista tehtävää hoitavien tahojen toiminta näyttäytyy viranomaistoimintana, jossa keskeistä asiakkaan oikeuksien ja oikeussuojan toteuttamiseksi ei ole tunnustaa hallintoasiasiaa, vaan kyetä varmistumaan siitä, täyttääkö asiaa tai hallintotoimia suorittava viranomainen tai muu taho veloitteensa asianmukaisesti (HaVM 29/2002 vp, s. 5).

Oikeuskirjallisuudessa esitetyn mukaan viranomaisen taloudellinen toiminta ei jää kokonaan hallintolain soveltamisalan ulkopuolelle, vaan sitä sovelletaan myös viranomaisen päättäessä yksityisoikeudellisesta oikeustoimesta. Tällaisia oikeustoimia ovat muun muassa vuokraa koskevat sopimukset. Viranomainen ei siten jää hallintolain soveltamisalan ulkopuolelle, kun se valmistelee taloudellisia toimia, ryhtyy yksityisoikeudellisiin suhteisiin tai irtautuu niistä. Sen sijaan varsinaisen yksityisoikeudellisen oikeustoimen tekeminen, kuten vuokrasopimuksen allekirjoittaminen, ei ole hallintoasian käsittelyä. Erityisesti hyvän hallinnon perusteet ovat keskeisiä viranomaisen taloudellisessa toiminnassa (ks. Olli Mäenpää: Hallintolaki ja hyvän hallinnon takeet, 2008, s. 34–35).

Hallintotoiminnan tulee hallintolain 6 §:n edellyttämällä tavalla olla puolueetonta, eli se ei saa perustua epäasiallisiin tai hallinnolle vieraisiin perusteisiin, kuten ystävien suosintaan (ks. HE 72/2002 vp, s. 55).

Virkamiehen esteellisyydestä säädetään puolestaan hallintolain 27 §:ssä, jonka 1 momentin mukaan virkamies ei saa osallistua asian käsittelyyn eikä olla läsnä sitä käsiteltäessä, jos hän on esteellinen. Säännöksen perusteluissa on todettu asian käsittelystä muun muassa, että käsittelyyn osallistuminen ei tarkoita pelkästään ratkaisun tekemistä vaan myös toimia, jotka välittömästi edeltävät asian ratkaisemista ja voivat vaikuttaa päätöksen sisältöön. Näitä ovat asian esittely ja valmistelu. Tällaisia valmistelutoimia ovat esimerkiksi lausuntojen pyytäminen, asianosaisten kuuleminen sekä muiden selvitysten hankkiminen. Sen sijaan tavanomainen toimistotyö ja siihen verrattavat toimet eivät ole esteellisyyden kannalta merkityksellisiä (HE 72/2002 vp, s. 80). Oikeuskirjallisuudessa on tässä yhteydessä käytetty myös ilmaisua rutiinotoiminta (ks. Heikki Kulla: Hallintomenettelyn perusteet, 2008, s. 163).

Lain 28 §:n 1 momentin nojalla virkamies on esteellinen muun muassa, jos virkamiehen läheinen on asianosainen (1 kohta) tai jos asian ratkaisusta on odotettavissa erityistä hyötyä virkamiehen läheiselle (2 kohta). Edelleen virkamies on esteellinen, jos luottamus hänen puolueettomuuteensa vaarantuu muusta erityisestä syystä (7 kohta).

3.2

Museoviraston perustelut menettelylle

Hankekoordinaattori on antanut selvityksensä kantelussa esitettyihin väitteisiin ja katsonut toimineensa asianmukaisesti. Museovirasto on puolestaan lausunnoissaan päätenyt samaan arvioon.

Museovirasto on perustellut Hämeen linnan tiloista ja laitteista eräissä tapauksissa annettuja hinnanalennuksia tai hinnanperinnästä luopumisia sillä, että Museoviraston suoritteiden maksullisuudesta annetun opetusministeriön asetuksen 4 §:n mukaan tilojen luovuttaminen ulkopuolisten käyttöön on sellainen valtion maksuperustelain 7 §:ssä tarkoitettu suorite, jonka hinnasta Museovirasto päättää liiketaloudellisin perustein. Edelleen Museovirasto on viitannut menettelyn asianmukaisuuden tueksi Museovirastosta annetun lain 5 §:n 3 momenttiin ja siihen, että Hämeen linnan tilojen vuokrat on määrätty kulloinkin voimassa olevassa hallintojohtajan hyväksymässä hinnastossa.

3.3

Valtiontalouden tarkastusviraston arvio

Valtiontalouden tarkastusviraston lausunnossa on katsottu linnan Kappelin ja Tykkitorin kahden tilavarauksen osalta, että Museovirastolla einiissä tapauksissa ole ollut oikeutta luopua valtion maksuperustelain mukaisen tilavuokran perimisestä valtion edun vuoksi, vaan tilavuokrat olisi tullut periä täysimääräisinä. Linnan Kappelin oli vuokrannut Hämeenlinnan palomiesyhdistyksen jäsen. Vuokran perinnästä luopumista Museovirasto perusteli palomiesyhdistyksen ja Museoviraston pitkäaikaisella yhteistyöllä ja sillä, että palomiesyhdistyksen jäsenet olivat muun muassa osallistuneet talkootyöhön Hämeen linnassa. Tykkitorin vuokran perimättä jättämistä yleisradion toimittajalta Museovirasto oli puolestaan perustellut sillä, että Museovirasto oli saanut kyseisen toimittajan radioon ja televisioon tekemien juttujen myötä myönteistä julkisuutta.

Hankekoordinaattorin menettelyn virheellisyydestä on tarkastusviraston lausunnon mukaan aiheutunut valtiolle taloudellista vahinkoa kuitenkin siinä määrin vähän, että riittävänä korjaavana toimenpiteenä voitiin tarkastusviraston mukaan pitää Museoviraston sisäistä hallinnollista ohjausta ja ojennusta.

Muiden kantelussa esiin tuotujen yksittäisten tapausten osalta Museoviraston lausunnot ja hankekoordinaattorin selvitykset ovat tarkastusviraston lausunnon mukaan olleet valtion taloudenhoitoon liittyvien kysymysten osalta riittäviä tai eri tahoilta saadut tiedot siinä määrin ristiriitaisia, ettei kante-luasiakirjojen perusteella ole ollut saatavissa varmuutta tapahtumien todellisesta kulusta. Asiaan on tarkastusviraston mukaan vaikuttanut myös tapahtumista kulunut aika ja tapahtumien puutteellinen dokumentoiminen.

Edelleen tarkastusviraston lausunnossa on tuotu esiin se, että Hämeen linnan toimitilojen ja välinei-den varauskirjanpito sekä maksujen määräytyminen on hoidettu siinä määrin puutteellisesti, että jäl-keenpäin on ollut vaikeuksia saada selvyyttä tilojen ja välineiden vuokrauksesta ja perityistä maksuis-ta. Tämän vuoksi tarkastusvirasto on pitänyt tärkeänä, että Museovirasto tehostaa sisäistä valvon-taansa siten, että toimitilojen ja välineiden vuokraaminen ja maksujen määräytyminen tulevat asian-mukaisesti dokumentoitua. Jos perittäviä maksuja on huojennettu, tulee huojennus ja syyt tarkastusvi-raston mukaan dokumentoida kirjallisesti huojennuspäätöksen yhteydessä.

Vielä tarkastusvirasto on tuonut esiin sen, että kun Museovirasto on perustellut liikeloudellisin pe-rustein hinnoiteltujen vuokriensa alentamista tai poistamista kokonaan, se on perustellut sitä viittaa-malla suoraan Museovirastosta annettuun lakiin, jonka 5 §:n mukaan suoritteiden hintoja voidaan alentaa tai poistaa kokonaan, kun sitä on pidettävä valtion edun mukaisena. Opetusministeriön ase-tuksessa Museoviraston suoritteiden maksullisuudesta ei ole lainkaan mainintaa maksujen huojen-nuksesta. Asetuksen mukaan liikeloudellisin perustein määräytyvistä hinnoista päättää Museoviras-to. Myöskään Museoviraston maksupäätöksessä ei ole mainintaa maksujen huojennusperusteista. Tarkastusviraston näkemyksen mukaan Museoviraston osalta sovellettu menettely, jonka mukaan maksujen alentamisesta tai poistamisesta kokonaan on säädetty vain laissa, on ollut virheellinen. Maksun alentamisesta tai poistamisesta tulee tarkastusviraston mukaan olla säännökset ministeriön maksuasetuksessa ja edelleen Museoviraston maksupäätöksessä, joiden nojalla maksut määräyty-vät.

3.4

Museoviraston selitys

Edellä todetun johdosta Museovirasto on pyytämässäni selityksessä todennut muun muassa, että hankekoordinaattorin kanssa asiasta on keskusteltu ja toimitilojen ja välineiden vuokraamista ja maksujen määräytymistä koskevaa ohjeistusta on täsmennetty. Lisäksi Museovirasto on ilmoittanut selvittävänsä opetus- ja kulttuuriministeriön kanssa tarvetta ylätason sääntelyyn maksujen alentamis- ja poistamistapauksissa. Ministeriön kanssa käydyn neuvottelun lopputulokset vaikuttavat täsmälli-semmän ohjeistuksen laadintaan ja sisältöön. Tarkempaan dokumentointiin toimitilojen ja välineiden vuokraamisen ja maksujen perimisen yhteydessä kiinnitetään joka tapauksessa Museovirastossa huomiota, ja päätökset mahdollisissa maksujen alentamis- ja poistamistapauksissa tulee Museovi-raston mukaan jatkossa perustella kirjallisesti.

3.5

Kannanotto

Hankekoordinaattorin menettely tilojen vuokraamisessa

Valtiontalouden tarkastusvirasto on edellä todetulla tavalla valtion taloudenhoidon laillisuuden ja tarkoituksenmukaisuuden erityisvalvontaviranomaisena pyynnöstäni arvioinut asian ja todennut siinä edellä kohdassa 3.4 esiin tuodut virheet ja puutteet. Minulla ei ole perusteita päätyä asiassa Valtiontalouden tarkastusviraston johtopäätöksistä poikkeavaan lopputulokseen.

Hankekoordinaattori on jo Valtiontalouden tarkastusviraston lausunnon myötä saanut tietoonsa tarkastusviraston arvion menettelystään. Lisäksi Museovirasto on esimiesviraston ominaisuudessaan nyttemmin kiinnittänyt hallinnonsisäisenä ohjauksena hänen huomiotaan asiaan. Edelleen olen arvioinut ottanut huomioon Museoviraston suoritteita koskevaan sääntelyyn liittyvän tulkinnanvaraisuuden ja sen, että hankekoordinaattori on osaltaan siitä johtuen sinänsä ymmärrettävästi voinut mieltää toimineensa oikein, kun Museovirastokaan ei sisäisestä valvonnasta vastuullisena viranomaisena ollut havainnut hänen menettelyssään moitittavaa.

Näistä syitä katson asiaa kokonaisuutena arvioituani, että kantelu ei hankekoordinaattorin osalta enää tässä yhteydessä edellytä Valtiontalouden tarkastusviraston erikseen esiin nostamien tilavuokra-asioiden osalta enempiä toimenpiteitäni.

Väite hankekoordinaattorin esteellisyydestä tilavuokrien käsittelyssä

Hankekoordinaattorin esteellisyydestä esitetyn väitteen johdosta katson aiheelliseksi todeta erikseen vielä seuraavaa sen vuoksi, että Museoviraston mukaan tilan vuokraamisesta sopimisessa asiakkaan kanssa ei ole kyseessä sellainen hallintotoimi, johon sovellettaisiin hallintolain esteellisyyssäännöksiä. Kantelussa katsottiin hankekoordinaattorin olleen esteellinen sen johdosta, että tilavaruksen tekijänä oli ollut hänen poikansa.

Käytettävissäni olleen aineiston mukaan Hämeen linna on Museoviraston hallinto-osaston alaisen Linnat-yksikön kohde, ja hankekoordinaattori on toiminut mainitun yksikön esimiehenä vastaten muun muassa tilavuokra-asioista. Asiakkaan kanssa tehty sopimus tilojen vuokraamisesta on sinänsä luonteeltaan yksityisoikeudellinen. Tästä huolimatta viranomaisen virkatyönä hoidettu tilavuokraustoiminta on – hallintovaliokunnan hallintolain soveltamisalasta esittämä kantakin huomioon ottaen – mielestäni kuitenkin sellaista hallintotoimintaa, jossa tulee huolehtia asian asianmukaisesta hoitamisesta. Näin ollen tässäkin toiminnassa tulee noudattaa ainakin hyvän hallinnon perusteita. Toiminnan tulee siten olla esimerkiksi puolueetonta, eli se ei saa perustua esimerkiksi läheisten suosintaan.

Hankekoordinaattorin selvitysten mukaan Museovirasto on vuokrannut Hämeen linnan ravintolatoiminnan Hämeen Linnan Ravintolat Oy:lle, joka maksaa sopimuksen mukaista vuokraa Museovirastolle linnassa järjestetyistä ravintolatilaisuuksista. Kun linnassa on useita tilaisuuksia samaan aikaan ja Hämeen Linnan Ravintolat Oy:lle vuokratut tilat ovat jo käytössä, linnasta on aina etsitty jokin toinen tila ravintolatilaisuuden pitopaikaksi. Ensisijaisesti tilaisuudet järjestetään siten linnan ravintolaisijalle vuokratuissa tiloissa. Jos nämä tilat ovat vapaina mutta asiakas haluaa kuitenkin järjestää tilaisuuden muissa tiloissa, Museovirasto perii varaajalta vuokran.

Kantelussa tarkoitetun tilaisuuden eli luokkakokouksen tarjoilut oli hankekoordinaattorin mukaan varattu edellä mainitulta ravintolayritykseltä, ja varaajana oli ollut hänen poikansa. Luokkakokouksen järjestäjä sen sijaan oli ollut henkilö, joka ei ole hankekoordinaattorille sukua. Remontin ja muiden tilavarausten johdosta kyseistä tilaisuutta ei ollut järjestetty ravintolayritykselle vuokratuissa tiloissa. Näin ollen luokkakokouksen tilavuokra oli tullut Hämeen Linnan Ravintolat Oy:n Museovirastolle maksaman vuokran kautta.

Kantelussa viitattujen varauskirjan niukkojen merkintöjen – joita Valtiontalouden tarkastusvirasto on lausunnossaan osaltaan arvioinut kriittisesti – perusteella jää sinänsä epäselvä kuva asian käsittelystä. Saamani selvityksen perustella asiassa ei nyt mielestäni kuitenkaan ole aihetta epäillä puolueettomuuden tilavuokraustoiminnassa vaarantuneen, koska kyse oli ollut varauksesta, joka oli varsinaisesti tehty yritykselle, jolle Museovirasto on puolestaan vuokrannut tilojaan.

Esteellisyyden sääntelyn näkökulmasta totean vielä seuraavan. Edellä käsittelemäni puolueettomuuden vaatimus saa konkreettista sisältöä hallintolain esteellisyyden sääntelyssä, jota – vaikka hallintolain menettelysäännökset onkin kirjoitettu pitäen silmällä ennen muuta hallintopäätöksen tekemiseen johtavaa menettelyä – voidaan mielestäni soveltuvin osin soveltaa kaikessa hallintotoiminnassa. Esteellisyydellä tarkoitetaan vakiintuneen määritelmän mukaan, että virkamies on käsiteltävään asiaan, sen asianosaisiin tai asiassa tehtävän ratkaisun vaikutuspiiriin muuten kuuluviin henkilöihin sellaisessa suhteessa, joka saattaa vaarantaa hänen puolueettomuutensa. Virkamies on esteellinen muun muassa, jos virkamiehen läheinen on asianosainen tai jos asian ratkaisusta on odotettavissa erityistä hyötyä virkamiehen läheiselle taikka jos luottamus hänen puolueettomuuteensa vaarantuu muusta erityisestä syystä. Esteellisyydestä seuraa, että virkamies ei saa osallistua asian käsittelyyn.

On mielestäni tulkinnanvaraista, voitaisiinko esteellisyyssääntelyn tarkoittamaa käsittelykieltoa laajentaa koskemaan esimerkiksi tilannetta, jossa virkamies lähinnä ottaa lähisukulaisensa tekemän varauksen vastaan vahvistaen sen ennalta määrättyjen yhtenäisten ehtojen mukaisesti ja varaus on tehty laajemman ryhmän puolesta tilaisuuden varsinaisen järjestäjän ollessa muu henkilö kuin varauksen tehnyt virkamiehen lähisukulainen. Kyse on myös siitä, missä määrin tilavarausasian hoitaminen on sellainen rutiinitoimi, johon esteellisyyden sääntely ei ulotu. Yleisellä tasolla totean, että koska rutiinitoimien ja varsinaisen asian käsittelyn välinen rajanveto voi käytännössä olla vaikeaa, virkamiehen on aiheellista pidättäytyä myös tällaisista rutiinitoimista etenkin, jos asian ratkaisu on hänen läheisensä kannalta erityisen merkittävä. Jotta tämä olisi käytännössä mahdollista, on tärkeää, että viranomaisessa on toimivat sijaisjärjestelyt.

Mielestäni siis etenkin silloin, kun tilavuokraa harkinnan mukaan alennetaan tai se jätetään kokonaan perimättä tilan varanneelta taholta, kyseessä on tilan käyttönsä varanneen tahon etua koskeva ratkaisu, joka konkretisoituu taloudellisena hyötynä perimättä jäävän maksun muodossa. Tällaisissa tapauksissa asia voi mielestäni tulla arvioitavaksi myös esteellisyyttä koskevan nimenomaisen sääntelyn eikä vain pelkän yleisen hallintotoiminnan puolueettomuutta koskevan vaatimuksen valossa.

Käytettävissäni olleen aineiston perusteella kyse ei nyt ollut hankekoordinaattorin pojan vain tämän omiin henkilökohtaisiin tarpeisiinsa tekemästä tilavarauksesta Museoviraston hankekoordinaattorin pojalle suoraan vuokraamiin tiloihin eikä siitä, että hankekoordinaattori olisi tässä yhteydessä jättänyt vuokran perimättä pojaltaan. Sen sijaan kyse oli hankekoordinaattorin pojan laajemman ryhmän nimissä tekemästä varauksesta Museoviraston vuokralaisena toimivalle yritykselle. Se, että tilaisuus oli lopulta tapauskohtaisista olosuhteista johtuen järjestetty tiloissa, joiden vuokraamisesta huolehtiminen sinänsä kuuluu hankekoordinaattorin virkatehtäviin, ei mielestäni vielä riitä perusteeksi katsoa hänen toimineen esteellisenä tässä asiassa.

Edellä todetun perusteella katson, että asia ei tältä osin anna aihetta toimenpiteisiini.

Museoviraston menettely

Mitä tulee Museoviraston osuuteen esillä olevassa asiassa, totean, että sen olisi hallinnonalansa sisäisen valvojan ominaisuudessa tullut mielestäni lähtökohtaisesti tehokkaammin huolehtia jo aiemmin siitä, että sen alaisuudessa työskentelevät henkilöt kykenevät tekemään tehtäviinsä kuuluvissa

asioissa voimassa olevaan sääntelyyn perustuvia sekä asianmukaisesti dokumentoituja ja perusteltuja ratkaisuja.

Koska Museovirastokin on Valtiontalouden tarkastusviraston kannanoton johdosta kuitenkin nyttemmin ryhtynyt asiassa korjaaviin toimenpiteisiin yhtäältä hallinnon sisäisesti ja toisaalta opetus- ja kulttuurialan lainsäädännön valmistelusta vastaavan ministeriön kanssa, en katso Museovirastonkaan osalta aiheelliseksi ryhtyä tässä yhteydessä erikseen toimenpiteisiin. Tarkoitukseni on kuitenkin vielä seurata asiaa koskevan sääntelyn kehittämistyötä, johon Museovirasto on viitannut.

4

TOIMENPITEET

Kantelu ei anna aihetta muihin toimenpiteisiin kuin että saatan yleisellä tasolla Museoviraston tietoon edellä kohdassa 3.5 puolueettomuudesta ja esteettömyydestä esittämäni näkökohdat. Samalla pyydän Museovirastoa ilmoittamaan 31.12.2010 mennessä, mihin johtopäätöksiin asiassa on maksujen määräytymistä koskevan sääntelyn täsmentämisen suhteen mahdollisesti jo päädytty.

Lähetän päätökseni tiedoksi myös Valtiontalouden tarkastusvirastolle ja opetus- ja kulttuuriministeriölle.